

Đảo hoang

Tàu chạy được năm phút thì Dư nhận ra người phụ nữ ấy. Cái dáng gập người, nôn thốc nôn tháo vào cái thau nhựa kia không thể quên được. Bởi trước đó, chị ta xuất hiện với một vẻ thật đài các, kiêu sa, chín chu.

Lần trước, có một người đàn ông cũng sang trọng, chín chu như thế chăm sóc chị từng chút. Tuy không có thói quen để ý đến khách hàng, nhưng Dư vẫn thấy băng khuâng trước những cử chỉ âu yếm, triu mến vô cùng của người đàn ông dành cho chị. Dư đặc biệt ấn tượng với cảnh ông ta rút khăn musoa, đổ chai nước suối, lau miệng cho chị rồi đặt đầu chị ngả lên vai mình, tay nắm lấy tay chị, nắm rất chặt, thỉnh thoảng lại ghé môi hôn lên mái tóc uốn cầu kỳ của chị. Dư tin họ là một đôi tình nhân. Một đôi tình nhân thật đẹp tuy hơi lớn tuổi.

Họ ra đảo Cây Dừa. Một hòn đảo hoang cuối cùng còn sót lại giữa cơn lốc du lịch sinh thái. Nhìn từ xa, hòn đảo như một viên ngọc lục bảo màu xanh lá cây sẫm, dập dờn trên biển xanh biếc, lung linh

trong nắng vàng tươi. Đảo không lớn lắm, um tùm cây cối. Có một thác nhỏ, nước tuôn trắng xóa sau những gộp đá đen sẫm và những vạt hoa phong lan đủ màu rực rỡ, đẹp một cách kỳ dị. Đảo không có trong bất cứ bản đồ du lịch nào. Nhờ vậy mà vẫn giữ được vẻ hoang sơ và yên tĩnh. Chỉ có tiếng sóng đều đều vỗ bờ, tiếng gió thổi rì rào trên những vòm cây, tiếng thác nước tuôn róc rách, tiếng chim hót lanh lút, ríu rần.

Người gác đảo là một ông già ít nói. Khi có khách du lịch đến đảo, ông lặng lẽ đón tiếp, phục vụ họ nếu có yêu cầu rồi lại ra một cái chòi trên gộp đá ngồi buông câu hay kiên nhẫn đi nhặt nhạnh, thu dọn những đám rác do đám du khách xả trên đảo. Dư đã vài lần ở lại để chờ đưa khách về. Mặc khách tung tẩy đi khám phá thiên đường nhỏ bị lãng quên này, Dư mon men ra ngồi buông câu với ông lão gác đảo hay ngả lưng nằm ngắm trời biển. Hai người có thể im lặng cả buổi song vẫn thấy rất dễ chịu. Khách thường ăn trưa trên đảo với các loại hải sản tươi nguyên ông lão câu được. Dư thấy lòng vui vui khi nhìn vẻ thỏa mãn, hài lòng ngời ngời trên mặt họ. Đôi tình nhân ở lại đảo hai ngày. Khi họ về, Dư bệnh nên giao tàu cho thằng em vợ chạy.

Lần này chỉ có một mình người phụ nữ ra đảo. Chị ta nhất định chỉ mượn tàu của Dư và sẵn sàng chờ ba ngày để Dư thu xếp xong công việc đưa chị đi, mặc dù giá đắt gấp rưỡi. Khuôn mặt trang điểm kỹ càng song không giấu được vẻ bồn chồn, khắc khoải. Cứ như là chị nôn nóng trông đợi một điều gì đó. Chị say y như lần trước. Dư phải tập trung lái tàu nên chỉ nói với chị ta một câu khách sáo: "Ráng lên

chị, sắp tới nơi rồi". Người phụ nữ im lặng, nôn thêm vài ba lần nữa rồi mới tới được đảo. Nhìn cái dáng lão đảo của chị trên bãi cát, Dư bỗng thấy ái ngại, quay vào dặn dò ông lão gác đảo để ý chị một chút. Ông lão cười nhạt:

- Chú không cần dặn. Tui phải lo cho bà là tất yếu rồi. Bà đang chuẩn bị đầu tư du lịch ở đây, phải chăm sóc bà thì mới giữ được chỗ làm chớ!

Dư cho tàu về, trong lòng cứ bồn khoăn, không biết ai sẽ chăm sóc người phụ nữ ấy trong hai ngày ở đảo thiếu thốn đủ tiện nghi.

Hai hôm sau Dư lại quay ra đảo đón chị. Chị đứng đợi trên bãi cát, cạnh ông gác đảo. Chị có vẻ ốm đi, nước da trắng tươi mơn mớn hôm nào đã bắt nắng. Lần này Dư mới có dịp quan sát chị. Gương mặt phẳng phất một vẻ mệt mỏi nhưng ánh mắt chị lại trong trẻo lạ. Tàu chạy, lần này không thấy chị say. Dư len lén nhìn, thấy chị ngồi ung dung ngắm biển, ngắm trời. Nhìn kỹ, không son phấn trông chị trẻ không ngờ. Dư bỗng mừng vì hôm nay thời tiết thật đẹp. Trời mát, nắng rất dịu, chỉ đủ vàng để lung linh trong không gian khoáng đãng chứ không làm da rát bỏng. Biển xanh trong, hầu như không có sóng. Người phụ nữ chợt cất tiếng :

- Anh có thường đưa khách ra đảo này không?

- Dạ, thỉnh thoảng hà. Đảo này vô danh mà chị.

- Rừng phong lan bên con thác đẹp quá. Nhưng hoa ở đó lại không sống ở nơi khác được, tôi mang một giò lan về, chỉ hai ngày sau là nó chết.

Dư không biết nói gì, chỉ khẽ dạ. Người phụ nữ cũng im lặng. Một lúc

rồi chị nói khe khẽ:

- Hôm tôi rời đảo trời cũng đẹp thế này. Nhưng mọi thứ đều đã khác rồi.

Khu vực bến tàu nhộn nhịp hiện lên trước mắt. Theo gió, những âm thanh rộn rã của cuộc sống vẳng đến. Dư từ từ giảm tốc độ. Người phụ nữ theo quán tính, đưa tay ôm lấy miệng. Rồi chị khe khẽ nuốt khan, gương mặt dần trở lại vẻ kiêu hãnh.

Dư nhận số tiền mướn tàu còn lại từ tay chị. Rất muốn hỏi rồi chị có làm du lịch ở Cây Dừa không nhưng không dám. Chị chào Dư, thông thả lần theo cái thang nhỏ dẫn lên trên nhà chờ của bến tàu. Lát sau, chị lẩn vào đám đông du khách, mất hút. Dư châm một điếu thuốc, hút từng hơi rất chậm, rất sâu, băng khuâng đưa mắt ngắm bến cảng đông đúc, ồn ào đến nhức óc, bỗng thấy hình ảnh hòn đảo nhỏ dập dờn trên sóng biển, con thác xinh xắn và rừng phong lan muôn màu. Dư tự nhủ: "Hôm nào mình sẽ ra đó nghỉ hảnh hai ngày".

Nguồn: Tuổi trẻ

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 26 tháng 9 năm 2006